Михайлові Дмитріву

Михайлові Дмитріву

Я вівці чорні й білі розгубив
у пізньому тумані. Угорі
вони іще озвалися. Побіг –
нема. Туман. Чужа стоїть кошара
і чути кроки. Вогник за плечем.
Він, і вона, й дитя. Заходять в хату.
В цебрі несуть овече молоко –
хитається від їхньої ходи.
Я підійшов аж до вікна. Не зміг
нічого вздріти. Тільки молоко
хитається іще серед кімнати.
Й дитя стоїть, ворушачи губами.
А що воно лепече? Я хотів
почути – це чомусь тоді здалось
вкрай необхідним. Але все ж мені
свердлило мозок: вівці забредуть
чортзна-куди. Давно вже їх не чути.
А що на світі чути? Хто озветься
до тебе, доки тепле молоко
іще хитається і на лиці
танцюють переблиски ватри з печі?
В тумані ніч надходить непомітно.
А ватра догорає. Жінка де?
Де чоловік? Не бачу. Може, в льох
спустилися? В хатах старих буває
льох під підлогою. Саме собі
про щось дитя шепоче… Молоко
у темряві іще хитається…
І ватерки слабкої язики
зализують душу.